

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Verein für Konsumenteninformation

Motpart: A1 Telekom Austria AG

Domslut

Artikel 20.2 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2002/22/EG av den 7 mars 2002 om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (direktiv om samhällsomfattande tjänster), i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/136/EG av den 25 november 2009, ska tolkas så, att en justering av priset för tillhandahållande av elektroniska kommunikationsnät eller kommunikationstjänster – som görs i enlighet med ett avtalsvillkor om avgiftsjusteringar, vilket ingår i de allmänna avtalsvillkor som tillämpas av ett företag som tillhandahåller dessa tjänster och i vilket det föreskrivs att dylika justeringar följer utvecklingen av ett konsumentprisindex som fastställs av ett offentligt organ – inte utgör en ”ändring i avtalsvillkoren”, i den mening som avses i denna bestämmelse, som ger abonnenten rätt att häva sitt avtal utan påföljd.

⁽¹⁾ EUT C 339, 29.9.2014.

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 3 december 2015 (begäran om förhandsavgörande från Cour d'appel de Bruxelles – Belgien) – Quenon K. SPRL mot Beobank SA, tidigare Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, tidigare Citilife SA

(Mål C-338/14) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Självständiga handelsagenter — Direktiv 86/653/EEG — Artikel 17.2 — Huvudmannens uppsägning av agenturavtalet — Ersättning åt handelsagenten — Förbud mot att kombinera kundersättning och skadestånd — Handelsagentens rätt till skadestånd som komplement till kundersättningen — Villkor)

(2016/C 038/09)

Rättegångsspråk: franska

Hänskjutande domstol

Cour d'appel de Bruxelles

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Quenon K. SPRL

Motpart: Beobank SA, tidigare Citibank Belgium SA, Metlife Insurance SA, tidigare Citilife SA

Domslut

1. Artikel 17.2 i rådets direktiv 86/653/EEG av den 18 december 1986 om samordning av medlemsstaternas lagar rörande självständiga handelsagenter ska tolkas så, att den inte utgör hinder för en nationell lagstiftning i vilken det föreskrivs att en handelsagent, vid agenturavtalets upphörande, har rätt till både en kundersättning vars belopp inte får överstiga ett belopp motsvarande ett års ersättning och ett kompletterande skadestånd om kundersättningen inte täcker hela den verkliga skadan, såvitt en sådan lagstiftning inte medför att handelsagenten får dubbel ersättning för förlorade provisioner på grund av uppsägningen av agenturavtalet.

2. Artikel 17.2 c i direktiv 86/653 ska tolkas så, att det för att skadestånd ska beviljas inte krävs att det är styrkt att det föreligger ett vållande som kan tillskrivas huvudmannen, vilket står i orsakssamband med den påstådda skadan, men att det krävs att den påstådda skadan ska vara skild från den skada som gottgörs genom kundersättningen.

⁽¹⁾ EUT C 339, 29.9.2014

Domstolens dom (fjärde avdelningen) av den 26 november 2015 (begäran om förhandsavgörande från Augstākā tiesa – Lettland) – SIA "Maxima Latvija" mot Konkurences padome

(Mål C-345/14) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Konkurrens — Artikel 101.1 FEUF — Tillämpning av analog nationell lagstiftning — Domstolens behörighet — Begreppet "avtal som har till syfte att begränsa konkurrensen" — Kommersiella hyresavtal — Köpcentra — Referenshyresgästens rätt att invända mot hyresvärdens uthyrning av affärslokaler till tredje man)

(2016/C 038/10)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākā tiesa

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: SIA "Maxima Latvija"

Motpart: Konkurences padome

Domslut

- 1) Artikel 101.1 FEUF ska tolkas så, att blotta omständigheten att ett kommersiellt hyresavtal om uthyrning av en stormarknad i ett köpcentrum innehåller en klausul som ger hyresgästen rätt att motsätta sig hyresvärdens uthyrning av affärslokaler i detta köpcentrum till andra hyresgäster, inte medför att avtalet syftar till att begränsa konkurrensen i den mening som avses i bestämmelsen.
- 2) Kommersiella hyresavtal som de i det nationella målet kan anses utgöra avtal som har "till resultat" att hindra, begränsa eller snedvräda konkurrensen i den mening som avses i artikel 101.1 FEUF, om det – efter en ingående analys av det ekonomiska och juridiska sammanhang i vilket de aktuella avtalen ingår och av särdragen på den relevanta marknaden – konstateras att de i väsentlig mån bidrar till en eventuell avskärmning av den marknaden. Frågan om i vilken grad varje avtal bidrar till denna avskärmning beror bland annat på avtalskontrahenternas ställning på den relevanta marknaden och avtalets löptid.

⁽¹⁾ EUT C 329, 22.9.2014.